

Eilanditis.

Waarom doet de mens wat ie doet? Willen we altijd iets nieuws? Legt een groepje een eiland in de Rotte? Noemt het Picnic Island! En dan is nu de vraag of er nieuw Festival geboren is van 3 tot 5 Juli 2015? Even wat historie, in 1694 wordt er voor het eerst van 'pique nique' gesproken, een diner waarbij iedere gast iets meeneemt...het uitzoeken van een kleinigheid dus door iedere betrokkene. Een selectie van kleine hapjes. Later werd het een ontspannen lunch buiten zonder een duidelijke eindtijd. Het draait om bon vivant, dolce far niente, niets doen, genieten van het leven, van elkaar, van eten en drinken. Of zoals t in Rotterdamse termen heet: City Lounge. In je eigen stad chillen. En dan ditmaal bijzonder óp het water. Een overzicht van de eenvoudige keuzes die er waren: lekker simpel pootje baden, met een schepnetje achter de visjes aan, naar easy listening muziek luisteren, een tostietje, een rosétje of biertje of watertje. We komen in de verkleinwoorden terecht zo! Onder een parasolletje. Een vaartochtje. Een hapje bij de cateraar halen. Op de bankjes hangen onder de bomen. Naar de dansende mensen kijken op de disco. Zelf danspasjes ertegenaan gooien. Een beetje Tropicana buiten. Er werd gezwommen! Naar de bijdehandjes bij het toilet die filosofisch of plat Rotterdams een diepzinnig gesprek met je voeren. Happy Go Lucky. Easy does it. Zo heerlijk niets doen. De mens zoekt rust. Al die afschuwelijke dagelijkse berichtgeving stompt af. Heb zo af en toe de neiging om me een mislukte Middeleeuwer te willen voelen, met beperkte actieradius, wat bekende gezichten, wat afleiding, wat jaarlijkse feesten, waar de goe-gemeente elkaar weer eens ziet. Even niets. Geen stress. De struisvogel zoekt zo nu en dan wat afleiding, in plaats dat ie de kop in het hand steekt. Gewoon leuk met en bij elkaar zijn. De vernieuwing van Picnic Island zit in het ontginnen van het water, het aanbieden van een nieuwe verblijfplek, een stuk nieuw grond, een nieuw beleven. En aldaar proberen we de sfeer van de Rotta, het stromende water dat Rotterdam de naam gaf, te laten beleven. Geen rauwe commercie. Een beetje zoals de Parade was in het begin, of zoals Noorderzon in Groningen nu is, of het peace-gevoel van het Kralingen Festival. Het zit 'm in het kleine, in het normale, in zomaar met wildvreemden eenzelfde gelukzalige beleving in Rotterdam te hebben. Dat was de kunst. Gewoon normaal, ontspannen, dan doen we eigenlijk al gek genoeg. En dat met flink veel lieve vrijwilligers, die allemaal hun tijd daaraan besteden. En waarom? Omdat mensen gewoon intrinsiek, uit zichzelf, soms het goede willen doen. Het juiste, zomaar wat liefde, plezier en ontspanning aan elkaar geven. Zonder dat je elkaar voor de voeten loopt, het een ratrace wordt of het bekende ellebogenwerk. Er is geen onvertogen woord gevallen. Iedereen hielp met het opruimen in de regenbui. Ongelooflijk veel plezier gehad. Goed met elkaar samengewerkt, doorgepakt en overgepakt daar waar nodig. Afijn, er moet een einde komen aan deze openbare liefdesverklaring aan het eiland. Ik lijd aan eilanditis; *'oh island in the sun'*. We gaan proberen om dezelfde sfeer ook in Crooswijk neer te zetten, wel de superrelaxte sfeer zien te behouden met iets meer sponsoring. Met meer Kunsten: stand up art, comedians, opera, toneel, meer kunst- en vliegwerk voor de kinderen. Maar weldie sfeer, van rustig aan, dan breekt t lijntje niet, het zoete nietsdoen, een mini-vakantie, een superb weekeinde. Opladen om bij jezelf te komen, om de hectiek uit te bannen. We willen een beetje het mini-Edinburgh van Nederland op het water worden. Een intieme omgeving, die je verwelkomt, je verheft, je even je betere Zelf laat voelen, die je aanzet tot community service above self. Geen hijgerige pers, of uit de krachten gegroeide festivals. Maar versterken van dat wat Noord te bieden heeft: kunst, sociale cohesie, een permanent Opzoomergevoel, respect voor elkaar, geen woorden maar daden, je eigen zoi opruimen.....Ik kan wel doorgaan. Maar zou dat gevoel van verliefd op een eiland, een paar dagen leuk, voldoende zijn om door te gaan? Ik verlies niet de realiteit uit het oog hoor: het was een bewonersinitiatief,

mensen hebben zich letterlijk en figuurlijk de blaren gewerkt. Het was de inspanning waard. Het plan is om deze positieve ziekte eilanditis te verspreiden. Volgend jaar én Crooswijk én Noord, 2 eilanden, 2 weken, 2 gebiedscommissies?! We gaan het zien.